

Zpráva faráře pro VSS 2020

Milí přátelé,

myslím, že není úkolem faráře hodnotit život sboru a vypočítávat jeho podoby. To jistě zazní ve zprávě staršovstva a bude možné o tom diskutovat.

Chci letos jen poděkovat za možnost společného slavení a spolubytí, vyjádřit radost z rozmanitosti, v jaké můžeme v poslední době slavit bohoslužby a prožívat křesťanské společenství, a připojit několik podnětů k úvaze a rozhovoru o tom, co to znamená být "charismatickým sborem" - a to formou komentáře ke klíčovým výpovědím o církvi jako Kristově Těle ve 12. kapitole 1. listu Korintským (prosím, přečtete si ji). Jak poznáte, je to shrnutí letošního svatodušního kázání.

Vy jste tělo Kristovo, a každý z vás je jedním z jeho údů.

Církev není organizace, ale organismus. Živé Tělo Krista, složené z mnoha údů, členů, osob. Každý z nás je důležitým údem Kristova těla a nezbytným členem křesťanského společenství.

Neboť my všichni, ať Židé či Řekové, ať otroci či svobodní, byli jsme jedním Duchem pokřtěni v jedno tělo a všichni jsme byli napojeni týmž Duchem.

Jsme různí lidé, kteří by se jinde než ve sboru takto nesetkali. Nedělíme se na otroky a svobodné nebo Židy a Řeky jako v korintském sboru. Ale třeba na úspěšné a ty, kdo v životě ztroskotali, bohaté a chudé, mladé a staré, osamělé a žijící v rodinách. Lišíme se barvou pleti, místem ve společnosti, politickými názory. Ale spojuje nás Kristus svým Duchem do jednoho Těla. Byli jsme k němu připojeni křtem a účastí na kalichu nové smlouvy v Kristově krvi. To je dar a zároveň z něj plyne úkol.

Každému je dán zvláštní projev Ducha ke společnému prospěchu.

Křesťanský sbor je charismatické společenství. Každému je v něm dán dar Ducha, charisma, k užitku všech. Každému! Církev se nedělí na ty, kdo jen slouží, a na ty, kdo jen službu přijímají.

Dary nejsou dány všeobecně tělu, ale vždy jednotlivému údu. Aby z nich měla užitek obec, musí dar jednotlivec individuálně objevit, přijmout a dát do služby druhým.

Oko nemůže říci ruce: „Nepotřebuji tě!“ Ani hlava nemůže říci nohám: „Nepotřebuji vás!“ A právě ty údy těla, které se zdají méně významné, jsou nezbytné...

Ti, kdo se zdají méně významní, kdo jsou méně vidět, kdo jsou méně reprezentativní, jsou pro fungování společenství nezbytní!

Tělo je utvářeno nejen tím, co jsem já dostal a co nabízím, ale možná ještě daleko víc, co jsem nedostal, co postrádám a co potřebuji od druhých. Oko nemůže říci ruce: Nepotřebuji tě. Poznávacím znakem křesťanského společenství je postoj: Potřebuji tě! Potřebuji tvé schopnosti a znalosti, tvůj čas. Ale také tvou životní zkušenost, tvůj úhel pohledu na skutečnost, tvé dary... Každý má co dát druhým! A každý potřebuje od druhých brát!

Jsou rozdílná obdarování, ale tentýž Duch; rozdílné služby, ale tentýž Pán; a rozdílná působení moci, ale tentýž Bůh, který působí všechno ve všech.

Naše obdarování jsou *charismata*, dary Ducha, dary milosti – nikoli naše vlastnosti a schopnosti. To mění i způsob zacházení s nimi. Nepatří nám.

A jeden Pán nás volá k různým *službám*, diakoniím. Ježíš nepřišel, aby si dal sloužit, ale aby sloužil a dal svůj život. Všechny dary tedy dostáváme ke službě, nikoli pro sebe, abychom si je užívali, ale aby si je užívali druzí (a my si zas mohli užívat jejich dary).

A nakonec jsou různá „*energémata*“, působení moci, ale můžeme říci jednoduše: různé činy a skutky. Ale jeden Bůh, který to všechno v nás a skrze nás působí. Slovy evangelia máme říci: Jsme jenom služebníci, udělali jsme, co jsme byli povinni učinit.

Tento postoj je třeba odlišit od falešné pokory, která říká: Nejsem důležitý, mohu se stáhnout, ono se to beze mne obejde. To, že jsme jako rozmanité údy jedním tělem, Tělem Kristovým, znamená, že Kristus v tomto světě jedná a chce jednat skrze má obdarování a službu, mé činy a má slova.

Aby nás toto vědomí nevedlo k pýše, je třeba zároveň dovolit Kristu – aspoň občas - jednat se mnou skrze slovo a službu druhého.

Kéž nám tedy Bůh dá, abychom byli charismatickým sborem. Abychom si neopnechali svá obdarování jen pro sebe, své blízké a zaměstnavatele, ale užívali ke službě druhým v silovém poli sboru a ve službě evangeliu Kristovu. A aby sbor byl – a to je neméně důležité - zároveň místem, kam můžeme přinést svou slabost a nechat se Kristem – i skrze druhé – obdarovat.

Karel Šimr, 3.6. 2020